

INGER ANDERSEN

Med 92 år i ryggen har øjnene været vidner til flere oplevelser, end man kan forestille sig. Dette udsagn kan bekræftes af Inger Andersen, der kan se tilbage på livet med både glæde og sorg. For hende har et ganske særligt element været skelsættende – fællesskabet.

LIVETS UDFORDRINGER BØR HÅNDBERES I FÆLLESSKAB

Tekst og foto af Peter Høyer fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2

Inger spejder ud ad vinduet. Engang var de to. Nu er hun ene. Hendes hjem er fyldt med billeder af familien. En familie, der har støttet hinanden gennem tykt og tyndt. Især Inger og hendes mand ved, hvad det vil sige at være der for hinanden.

Inger har altid vægtet håndarbejde højt og synes, det er vigtigt at holde hænderne i gang. Nu er de ikke to længere, så dagene trækkes i langdrag.

"Efter hans død gik jeg i stå med mit håndarbejde. Vi ville have haft jernbryllup den 25, hvis han stadig var her. Jeg har savn stadigvæk, og det kommer jeg aldrig over," siger Inger.

Hun fortæller om sin mand, Ingvar Andersen. De blev gift den 25. april 1946 og sammen overtog de Toftgaarden, som ligger mellem Spørring og Grundfør. De havde køer, heste, høns, gæs og ænder og dyrkede korn og roer. De klarede arbejdet sammen og også alt andet for den sags skyld.

GENNEM KRÆFT OG EPILEPSI

Da Ingvar og Ingers datter, Kirsten Ingelise Andersen, i en alder af ni år får epilepsi, blev hverdagen pludseligt udfordret markant. Det gjorde dog, at Ingvar og Inger var indstillet på, at de nu skulle holde sammen, endnu stærkere end før.

"Det, at være sammen, betød uendeligt meget. Når Kirsten fik sine anfald, var det vigtigt, at vi var to om det," siger Inger. "Jeg ved ikke, om det var minutter eller øjeblikke, men hun var helt væk. Vi var nødt til at stikke en ske i munden på hende, så hun ikke bed sig i tungen, når hun fik kramper."

Selvom et barn med epilepsi var hårdt, måtte hverdagen fortsætte. Med to børn og en gård der skulle passes, vidste Inger og Ingvar at det at stå sammen, var det vigtigste. Men udfordringernes stund var langt fra overstået.

I en alder af 30 år overtog sønnen, Knud André Andersen, Toftgaarden, men ikke længe efter overtagelsen blev André erklæret syg med uhelbredelig kræft.

"Vi tog op på gården hver morgen og Ingvar hjalp svigerdatteren i stalden. André havde fået en sygeseng, og lille Thomas på tre år sad i sengen ved André og legede med sine sager. Jeg sad og snakkede med dem. Det var hårdt at se," siger Inger og mindes en tid med sorg. "André og Ingvar havde købt en mejetærsker, og André sagde: 'Åh, bare jeg nu får lov til at køre med den.' Det er noget, jeg aldrig glemmer, for jeg vidste, at det ville han ikke få lov til."

Kræften tog hårdt både på Inger og Ingvar, men også på Andrés kone, der stod med det store ansvar at holde en gård ved lige. Dog var hjælpen at finde.

"Han havde mange gode kammerater. Der var mange af dem, der kom og besøgte ham. De var med igennem hele forløbet. Det er godt at have sådan nogle venner," siger Inger.

"FÆLLESSKAB ER SÅ VIGTIGT FOR MENNESKER"

For Inger er det tydeligt, at det, at hun havde sin mand Ingvar som støttepæl, var utroligt vigtigt. Følelsen var da også gensidig. Selvom livet bød på mange udfordringer, havde de altid hinanden. Fællesskabet, der kunne besejre ethvert hårdtslående stød.

"Jeg er tilfreds med mit liv på både godt og ondt, og det var nok også fordi, vi altid var to til at bære byrderne. Vi var sammen i sorger og glæder," siger Inger.

Det ligger da også klart for Inger, at helt afgørende er det at tale sammen om alting og holde sammen. Med et smil på læben understreger hun, at hvis da ikke Ingvar og hende havde talt så godt, som de gjorde, så havde de nok heller ikke holdt sammen i godt 70 år.

Ingers blik vendes væk fra vinduets haveudsigt. Hun nulrer en papirserviet mellem fingrene og ser betænksom ud.

"Fællesskab er så vigtigt for mennesker. Uden det er livet ikke helt rigtigt. Det må være svært at stå alene om alting. Så tænk du på det engang."

Hvis Ingers mand havde levet i dag, ville hun have fortalt ham, hvor glad hun var for, at de var sammen. Inger er meget taknemmelig over, at de kunne få lov til at være to i så mange år, som de var.

